

הט (באר שבע) 9933-07-25 - קלודין נקש נ' סיגל אלון

בית משפט השלום בבאר שבע

ה"ט 9933-07-25 נקש נ' אלון ואח'

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא יניב בוקר

המבקשת
נגד
קלודין נקש

המשיבים
1. סיגל אלון
2. נעמה אלון
3. מקסים אלון
4. יגאל אלון

החלטה

לפניי בקשה למתן צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב - 2001.

מבוא והשתלשלות ההליכים עד כה

המבקשת התייצבה לפניי ביום 7.7.2025 וביום 15.7.2025 ותיארה מערכת יחסים עכורה, במשך כעשור שנים, עם שכניה, המשיבים, המתגוררים בסמיכות אליה ברחוב תל אפק בדימונה.

בקשה זו היא חוליה בשרשרת בקשות ארוכה מאוד שהגישו הצדדים, זה כנגד זה, בשנים האחרונות.

להלן מספרי ההליכים בבקשות אלה בשנתיים האחרונות: 63348-11-23; 72107-05-24; 20879-01-24; 1930-08-24; 7793-01-24; 6450-05-24; 61060-03-23; 52883-02-23; 40538-01-24; 38291-01-23; 34581-03-23; 28677-03-24; ע"א 21483-01-24 (מחוזי ב"ש); 1930-08-24; 17695-02-23; 10849-09-23.

בכל הבקשות חוזרות אותן טענות.

המבקשת טוענת כי המשיבים מכים בפטישים על הקירות; מקימים רעש וטורקים דלתות; פועלים כלפיה באלימות כולל השלכת אבן; מטרידים אותה מינית; מאיימים על חייה; נכנסים לחצר גינתה ושברו בפטישים רכוש הנמצא בה ועוד כהנה וכהנה. המבקשת הדגישה כי הדברים מתרחשים כך במשך שנים רבות.

המשיבים, מצידם, טענו בבקשות שהגישו כי המבקשת מוכרת לשירותי הרווחה ובריאות הנפש, מקללת אותם באופן תדיר; מטרידה את מנוחתם; מזעיקה את המשטרה בטענות שווא; דופקת על קירות ביתם; מאיימת על חייהם ועוד כהנה וכהנה. גם המשיבים הדגישו כי הדברים מתרחשים כך במשך שנים רבות.

בהחלטת כב' סגן הנשיא הש' אבישי כהן מיום 9.1.2024, סוכמה התרשמותו מהמבקשת כדלקמן ובקשתה נדחתה:

"מדובר בבקשה אחת מיני רבות שהמבקשת מגישה מעת לעת כלפי המשיבים וזאת במסגרת סכסוך שכנים בין המבקשת למשיבים, סכסוך שהניב דיוני בית משפט ומתן החלטות לגבי בקשות למתן צווי הטרדה בין אם המבקשת שבפני היא המבקשת ובין במקרים בהם המבקשת שבפני היא המשיבה.

עיינתי בתיקים קודמים במקביל לבקשה שבפני מהם עולה כי בתיק ה"ט 10849-09-23 ניתן צו כנגד המבקשת שלא תטריד אחת מהמשיבות שהיא שכנה שלה. תוקף הצו עד ליום 6.3.24.

עוד עיינתי בתיקי ה"ט 63348-11-23, תיק שהוזכר בדבריה של המבקשת כאשר ניתן בו בתחילה צו לבקשת המבקשת כלפי המשיבים ובהמשך הצו בוטל ולאחר שהמשיבים התייצבו ונשמעה עמדתם ואילו המבקשת בחרה שלא להתייצב לדיון. לציין כי מותב זה בוודאי אינו מהווה ערכאת ערר על החלטת חברתי כב' השופטת ליפשיץ.

עוד עיינתי בתיקים נוספים בהם דן כב' השופט פנש בשבתו בבית המשפט בדימונה, תיק ה"ט 17695-02-23, תיק ה"ט 52883-02-23, תיק ה"ט 34581-03-23. בתיקים אלו מצא כב' השופט פנש לנכון לדחות הבקשה.

עיון בבקשה שבפני גם לאחר ששמעתי את המבקשת עולה כי מדובר במחזור בקשות, מחזור טענות, אף צפיתי בשני סרטונים שביקשה המבקשת להציג בפני, לא מצאתי בהם מעבר לויכוחים קולניים בין שכנים כל אינדיקציה לטענה לדפיקת פטישים.

בנסיבות אלו, לא מצאתי מקום למתן צו ואני דוחה הבקשה.

מצאתי לנכון להבהיר למבקשת כי זו הפעם האחרונה בה בית המשפט שומע את הבקשה, דוחה אותה ולא מטיל הוצאות כספיות על המבקשת.

ככל שהמבקשת תחזור ותגיש בקשות דומות שאינן מעוגנות בראיות של ממש ושמדובר באותו סכסוך שכנים מתמשך הרי שמעבר למתן החלטה נקודתית בבקשה, ישקול בית המשפט בהתאם לנסיבות האם קיים צורך בהטלת חיוב כספי על המבקשת ככל שהבקשה תידחה ולא יהיה לה מקום.

דברים אלו הוסברו היטב למבקשת. (ההדגשות שלי - י.ב.).

על בקשה זו הגישה המבקשת ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע במסגרת ע"א 21483-01-24 נקש נ' אלון, אשר נדחה בהחלטת כב' סגן הנשיא הש' אריאל ואגו שתובא להלן:

"ערעור זה נדחה ללא צורך בתשובה לפי תק' 138(א)(1) של תקסד"א בהיעדר סיכוי להתקבל.

מלכתחילה - מחלוקת מתמשכת בין שכנים אינה מייצרת "אוטומטית" עילה לקבלת סעד לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת.

ככל שמדובר בטענה אקוטית ובאירועים ספציפיים שהביאו להגשת הבקשה בפני בימ"ש השלום - הדברים נבחנו ברובד העובדתי. המותב צפה בסרטונים והתרשם כפי שהתרשם. אין מקום להתערבות ערעורית.

בשל סכסוך השכנים האמור הוגשו בקשות הדדיות שונות, ונראה, שאם למערערת יש עילה מבוססת כנגד השכנים בשל הפרעה מתמשכת לאורחות חיה או לפרטיותה - יכולה היא לפנות להליכים האזרחיים העומדים לרשותה בלא צורך להיזקק, שוב ושוב, לבקשות לפי החוק הספציפי הנדון.

המערערת לא הצביעה באורח משכנע על כל שגגה שנפלה מלפני ביהמ"ש השלום ועל כן - ערעורה נדחה.

משהמערערת לא השכילה להפנים את התראות ביהמ"ש הדיוני בדבר הטלת הוצאות מקום בו ניזומים הליכי סרק - אין מנוס מהטלת הוצאות לטובת אוצר המדינה, בשל שיחות המשאבים הציבוריים בניהול הליך מעין זה.

המערערת תישא בהוצאות בסכום של ₪ 500 לטובת אוצר המדינה. (ההדגשות שלי - י.ב.).

למרות האמור, בחלוף ארבעה חודשים הגישה המבקשת, שוב, בקשה זהה, בטענות זהות, לבית משפט

השלום בבאר-שבע בה"ט 6450-05-24.

ביום 2.5.2024, לאחר ששמע את המבקשת, הכריע כב' סגן הנשיא הש' יורם ברוזה בבקשתה באופן הבא:

"מדובר בסכסוך שכנים שהוביל עד עכשיו ל-14 הליכים מכוח חוק למניעת הטרדה מאיימת ועוד ערעור אזרחי אחד כדלקמן:

בקשות על ידי המשיבה מספר 1.

45876-08-17 (כב' השופטת עירית קויפמן) ניתן צו במעמד צד אחד לאחר שהמבקשת כאן לא התייצבה לדיון ניתן צו ל6 חודשים ביום 29.8.17.

17266-08-18 (כב' השופטת קויפמן) ניתן צו המשך לצו הקודם.

8442-07-21 (כב' השופט מנחם שחק) ניתן צו במעמד צד אחד בהעדר התייצבות מטעם המבקשת כאן (המשיבה שם) הצו הוארך ל6 חודשים.

41221-01-23 (כב' השופט אבישי כהן) בהעדר התייצבות מטעם המבקשת כאן, ניתן צו לחצי שנה.

17695-02-23 (כב' השופט ירון פנש) ניתן צו למשך חצי שנה וזאת לאחר דיון במעמד הצדדים.

10849-09-23 (כב' השופט ירון פנש) ניתן צו אשר הוארך פעמיים ונכון לעכשיו הוא בתוקף עד ליום 6.6.24.

28677-03-24 (כב' השופט ירון פנש) הבקשה נמחקה לאור קיומו של הצו בתיק (10849-09-23).

בקשות על ידי המבקשת כאן

38291-01-23 (כב' השופט ירון פנש) לאחר דיון במעמד הצדדים, הבקשה נדחתה לאחר שלא נמצא כי המבקשת הוכיחה את טענותיה.

52883-02-23 (כב' השופט ירון פנש) הבקשה נמחקה לאור קיומו של הליך מקביל (38291-01-23).

34581-03-23 (כב' השופט ירון פנש) הבקשה נדחתה לאחר דיון במעמד צד אחד.

63348-11-23 (כב' השופטת אורית ליפשיץ) הבקשה נדחתה בהעדר התייצבות מטעם

המבקשת.

7793-01-24 (כב' השופטת אורית קרץ) הבקשה נמחקה בהעדר פרטים של המשיבים.

20879-01-24 (כב' השופט אבישי כהן, סגן נשיא) הבקשה נדחתה לאחר דיון במעמד צד אחד תוך כדי התייחסות לראיות שהוצגו בפניו. ערעור על החלטה זו (ע"א 21483-01-24) נדחה מאחר והמבקשת חויבה בהוצאות לאוצר המדינה בסך 500 ₪.

40538-01-24 (כב' השופט ירון פנש) הבקשה נדחה לאחר דיון במעמד צד אחד.

צפיתי בסרטונים שהציגה לי המבקשת. אין בהם כדבר מעבר למה שתואר על ידי כב' שופט פנש וכב' סגן הנשיא, השופט אבישי כהן. מדובר בסכסוך שכנים לא סימפטי.

הדפיקות של השכנה על החלון (ואין אפשרות לדעת אם נעשה שימוש בפטיש, אבל אם כן, החלון היה נשבר) מלוות בצעקות שבר די כבר ויש בהם כדי ללמד שמדובר בתגובה לפעולה כלשהי אשר כלל לא ברור האם היא אינה מהווה הפרה של הצו הקיים.

סכסוך זה לא אמור להיפתר בדרך של צו למניעת הטרדה מאיימת.

סכסוך זה ככל שהוא מהווה הטרדה או מטרד, צריך להיפתר בהליך סדור, אזרחי, עם חוות הדעת המתאימות והסעדים המתאימים.

לפיכך, הנני דוחה את הבקשה.

בשים לב להחלטות המותבים הקודמים (כולל החלטת כב' סגן הנשיאה, השופט אריאל ואגו בערעור האזרחי) הנני מחייב את המבקשת בהוצאות לאוצר המדינה בסך 500 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק." (ההדגשות שלי - י.ב.).

לא חלף חודש ימים וביום 29.5.2024 הגישה המבקשת, שוב, את אותה הבקשה עם אותן הטענות.

הפעם נשמעה הבקשה לפני כב' סגן הנשיא הש' אבישי כהן ושוב נדחתה, לגופה, בהחלטתו מיום 6.6.2024.

בבקשה זו שהוגשה לפניי, המבקשת לא טרחה לציין את מספרי ההליכים הקודמים בהם פנתה לבית

המשפט שוב ושוב באותן טענות. המבקשת לא הציגה אף אחד מהפרוטוקולים הקודמים והודתה לפני כי לא שילמה את ההוצאות אשר הושטו עליה לטובת אוצר המדינה.

כאמור, בשני מועדים שהתקיימו לפני בתיק שבכותרת שמעתי את המבקשת באריכות ואף צפיתי בסרטונים ממכשיר הטלפון הנייד של המבקשת.

הסרטונים אינם תומכים כלל בטענות המבקשת, וזאת בלשון המעטה. למעשה, הדבר היחידי שניתן ללמוד מהסרטונים הוא ששכנתה אכן מגיעה לחצר ביתה כשהיא כעושה ודורשת ממנה, בצעקות, שתפסיק לדפוק על הקירות. המבקשת לא צילמה שום נזק לרכוש (שלכאורה נופץ באמצעות פשיטים, לטענתה); שום נזק לגוף; ורק הציגה סרטון נוסף בו נשמעות דפיקות רמות, מבלי שניתן להתרשם אפילו ממעשיה של המבקשת עצמה במהלך צילומה.

המבקשת הודתה בדיון לפני שהיא מקללת את שכניה וזהו, לדידה, מנגנון ההתמודדות שלה. בדברים אלה הודתה גם בדיונים קודמים.

עיקר יהבה של המבקשת בדיון לפני היה כי בית המשפט "יטיל קנס" כלשונה, גם על המשיבים. המבקשת חזרה על בקשה זו שוב ושוב, שכן להבנתה "זה לא פייר" שהטילו עליה קנס ועליהם לא.

התרשמתי זהה להתרשמות המותבים שדנו בבקשות חוזרות ונשנות אלה, לפני, כי המדובר במיחזור טענות, מיחזור בקשות ומיחזור סרטונים (שכאמור אין בהם ראיה ממשית, בוודאי לא לנזק רכוש או גוף כפי שנטען על ידי המבקשת).

דומה כי ההליך עצמו, קרי האפשרות להגיש שוב ושוב בקשות ולהטריד באמצעותן את המשיבים, הפך לכלי ב"מלחמת השכנים" המתמשכת בין הצדדים.

כפי שהובהר למבקשת, שוב ושוב, על ידי מספר מותבים בבית המשפט השלום ועל ידי בית המשפט המחוזי, סכסוך שכנים רב-שנים, אינו מתאים להליך של מתן צו למניעת הטרדה מאיימת, ועליה לפנות, ככל שהיא מעוניינת בכך, להליך אזרחי מתאים (למשל: תביעה למתן צו מניעה קבוע - על נטלי ההוכחה הנדרשים וסדרי הראיות והדין שם).

הדבר לא סייע להפסקת שצף הבקשות.

בדיון מיום 7.7.2025 הודעתי למבקשת כי בדעתי לשקול הוצאתו של צו חוסם, שימנע שימוש חוזר ונשנה בהליך זה של צו למניעת הטרדה מאיימת, כאשר כבר הובהר שיש לפנות להליכים אזרחיים.

לאור משמעותו של צו זה, המלצתי לשני הצדדים לפנות ללשכה לסיוע משפטי במחוז הדרום, וכן הוריתי כי פרקליטות מחוז הדרום תביע את עמדת המדינה בשאלה זו.

המשיבים בחרו שלא להתייצב לדיון היום ועל פי אישורי המסירה אף סירבו לקבל את הזימון (בוצעה הדבקה במקום מגוריהם).

המבקשת טענה כי פנתה ללשכה לסיוע משפטי אך ייצוגה לא הסתייע, כאשר הצעתי למבקשת כי הדיון יידחה לשם ייצוגה, היא סירבה וביקשה שלא לשוב לדיון נוסף.

פרקליטות מחוז הדרום טענה כי לא ברור מה הקשר של המדינה לסכסוך בין הצדדים ואף לצורך שעלה לשקול מתן צו חוסם כלפיהם, בנסיבות אלה פטרתי את המדינה מהתייצבות לדיון.

צו חוסם והתנאים להטלתו ביום 11.11.2021 הוציא בית המשפט העליון צו חוסם כנגד ה"ה אברהם ובת ציון סימון וזאת במסגרת ע"א 1062/20 מדינת ישראל נ' אברהם ובת ציון סימון (פורסם בנבו).

בפסק הדין קבע בית המשפט העליון את גבולות סמכותו של בית המשפט למנוע מאדם לנקוט בהליכים משפטיים בערכאות שיפוט בישראל ואת השיקולים שיש לשקול בעניין זה טרם מתן "צו חוסם" שכזה.

להלן יובאו ציוני הדרך שקבע כב' הש' סולברג באשר לאופן הפעלת שיקול הדעת בהקשר זה:

"בשלב ראשון, כעניין מקדמי, על בית המשפט להשתכנע כי אמנם לפניו מתדיין טרדן; כזה הנוקט הליכים משפטיים באופן סדרתי, תוך שימוש לרעה בהליכי משפט. בשאלה עובדתית עסקינן, המשתנה לפי נסיבות כל מקרה ומקרה; לא ניתן לתחמה להגדרות ספציפיות, או למבחנים מדויקים. בקווים כלליים ניתן לומר, כי על בית המשפט לבדוק את כמות ההליכים שבהם נקט אותו מתדיין שנגדו נשקלת הוצאת צו; להתרשם עד כמה נחזים ההליכים הללו להיות הליכי-סרק, חסרי תוחלת ממשית; ולתת דעתו על התנהלותו הדיונית של המתדיין, לבחון אם יש בה משום העמסה יתרה והצפה יתרה של מערכת המשפט. כמו כן, מאחר שתופעת המתדיין הטרדן מתאפיינת בניהול הליכים לפני ערכאות שונות במקביל (אדר, עמודים 249-252), רשאי בית המשפט להיעזר גם בהחלטות שיפוטיות קודמות שניתנו לגבי אותו אדם. כמובן, בית המשפט אינו יכול להתנער משיקול דעתו-שלו, ואל לו להסתמך 'באופן עיוור' על דעה שהובעה על-ידי מותבים שדנו בעניין בגלגוליו הקודמים: השאיפה היא שהמתדיין הטרדן יפנים את הבעייתיות שבמעשיו, יחדל מהתנהגותו הפסולה מרצונו, ועל כן יש לדון בעניינו לא על סמך דעה קדומה גרידא, אלא בהתייחס למצב הדברים בנקודת הזמן הנוכחית; לא על-פי קביעות קודמות, שיתכן כי אינן עדכניות עוד לגביו.

בשלב שני, משנמצא כי אמנם במתדיין טרדן עסקין - יש לבחון את מידתיות הפגיעה בזכותו לגישה לערכאות כתוצאה מהצו החוסם המבוקש (עניין דיראני, פסקה 69 לחוות דעתו של הנשיא א' גרוניס; ראו גם: דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך ב 773-776 (התש"ע-2010) (להלן: ברק-ארז)). הווי אומר, הצו החוסם שעל הפרק, על אופיו וטיב המגבלות שהוא מטיל על זכות הגישה לערכאות, נדרש לצלוח את שלושת מבחני המידתיות (ברק-ארז, עמוד 777):

צריך להתקיים קשר רציונלי בין תנאי הצו החוסם, לבין התכלית של ריסון התנהגותו של המתדיין הטרדן: על בית המשפט לוודא, כי תנאי הצו החוסם המבוקש רלבנטיים למניעת ההיבטים הבעייתיים בהתנהלותו של המתדיין הטרדן, וכי לא נכללים בו תנאים הפוגעים באופן שרירותי ברכיבים אחרים של זכות הגישה לערכאות, אשר לא נעשה בהם שימוש לרעה (ראו, בהקשר זה: בג"ץ 9198/02 ההסתדרות הרפואית בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד סג(1) 352, 401-404 (2008); אהרן ברק "זכות הגישה למערכת השיפוטית" ספר שלמה לזין 31, 32-34 (אשר גרוניס, אליעזר ריבלין ומיכאל קרייני עורכים, 2013);

הצו החוסם נדרש להיות האמצעי שמידת פגיעתו בזכות הגישה לערכאות היא הפחותה ביותר: אם בנסיבות העניין ניתן לגרום למתדיין הטרדן לחדול ממעשיו על-ידי שימוש בכלים שיפוטניים אחרים, המגבילים את זכות הגישה לערכאות באופן מרוכך, או אם לשם הגשמת תכלית הצו החוסם ניתן להסתפק בתנאים מגבילים חמורים פחות בגדרו - על בית המשפט למצות קודם כל את האמצעים הללו, עובר למתן הצו החוסם; מידת התועלת שבצו החוסם, צריכה להיות ביחס ראוי למידת הפגיעה בזכות הגישה לערכאות: על בית המשפט לשקול את חומרת מעשיו של המתדיין הטרדן - הן מבחינת העומס על מערכת המשפט ובזבוז כספי הציבור, הן מבחינת המועקה ואי-הנוחות שהוא גורם לבעלי הדין שכנגד - ולוודא כי אין בצו החוסם משום פגיעה יתרה בזכותו לגישה לערכאות. בתוך כך, נתון לבית המשפט שיקול הדעת לרכך ולאזן את הפגיעה שמסב הצו החוסם; אם על-ידי תחימתו לתקופה מסוימת, אם באמצעות החרגת תחולתו לגבי הליכים מסוימים או שימוש בזכויות דיוניות מסוימות, וכיוצא באלו תנאים.

אדגיש גם זאת: לבד מכך שאסור שהיד תהא 'קלה על ההדק' בעת הוצאת צווים חוסמים, ובנוסף לדרישה לבחון היטב את מידתיות פגיעתו של הצו החוסם בזכות הגישה לערכאות, בראי הנסיבות, הרי שיש גם להקפיד על ניסוחו באופן חד וברור, ולוודא את ישימותו מבחינה מערכתית-מנהלתית (השוו: עניין סלע, פסקה 38). אחרי ככלות הכל, התכלית המרכזית בהוצאת הצו החוסם - הריהי להפחית מהיקף ההתדיינות המשפטית בענייניו של המתדיין, אשר נגדו נשקלת הוצאת הצו. יש לתת אפוא משקל ראוי גם לשיקולים של ודאות ויעילות: על בית המשפט להימנע מלדון, לא כל שכן להעתר, לבקשות כלליות ועמומות למתן צו חוסם; לוודא כי הצו המבוקש ניתן ליישום באופן פשוט, לרבות מבחינת שיקולי מנהלה של בית המשפט, לבל יהפוך עצם מתן הצו עצמו לכר פורה למחלוקות והתדיינות משפטיות נוספות, מיותרות וחסרות

תוחלת". (ההדגשות שלי - י.ב.).

בעניינו, שוכנעתי כי המבקשת היא מתדיינת טרדנית, הנוקטת הליכים משפטיים באופן סדרתי, תוך שימוש לרעה בהליכי משפט.

כפי שפורט לעיל, המבקשת נקטה כ-11 הליכים בפרק זמן של פחות משנתיים ימים, גם לאחר שהובהר לה, פעם אחר פעם, כי ההליך אינו מתאים לטיב הסכסוך שבינה ובין שכניה; גם לאחר שהוטלו עליה הוצאות משפט לטובת אוצר המדינה; וגם לאחר שהתבקשה להציג ראיות שאינן ממוחזרות ומעידות באופן כלשהו על טענותיה. ההליכים היו כולם הליכי סרק, חסרי תוחלת ממשית למעט העמסה על מערכת המשפט.

לעניין מידתיות הפגיעה בזכותה של המבקשת לגישה לערכאות, אני סבור כי מאחר שבין הצדדים סכסוך שכנים מתמשך, רב שנים, עם טענות הדדיות קשות, אין לחסום את דרכם של המבקשת ושל המשיבים לפעול בכל הדרכים המשפטיות האחרות העומדות לרשותם בהליכים המתאימים, למשל: **הגשת תלונה למשטרת ישראל** על אירוע ממשי, חלילה, של פגיעה בגוף או בנפש כך שתחקור את הדברים על פי סמכויותיה על פי דין - שהרי **ממילא משטרת ישראל היא האמונה על ביטחונם של הצדדים, בין אם קיים ובין אם לא קיים צו למניעת הטרדה מאיימת; הגשת תביעה אזרחית בין אם לצו מניעה קבוע ובין אם לפיצוי על נזקים שנגרמו; הגשת קובלנה פלילית** ועוד כהנה וכהנה אמצעים משפטיים והליכים משפטיים אחרים אפשריים.

כמו כן, ההגבלה תוטל לתקופה קצרה באופן יחסי - 24 חודשים מהיום.

אני סבור כי ההגבלה **הזמנית** של אפשרות הפניה **למסלול דינוני אחד בלבד**, כאשר הובהר לצדדים פעם אחר פעם כי אינו המסלול המתאים, אין בה פגיעה חמורה בזכות הגישה לערכאות.

לאור האמור לעיל אני מורה כדלקמן:

נאסר על המבקשת, להגיש בבתי משפט השלום במחוז הדרום, בקשה למתן צו על פי החוק למניעת הטרדה מאיימת כנגד מי מהמשיבים וזאת מהיום ועד ליום 15.7.2027.

מאחר שאמצעי הטלת הוצאות משפט על המבקשת ממילא לא סייע להפסיק את שימושה לרעה בהליך זה, איני עושה צו להוצאות כנגדה בהליך זה.

למען הסר ספק - הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, לגופה, נדחית.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים במסירה אישית באמצעות פקיד מסירה וכן תודיע על ההחלטה למזכירות בתי משפט השלום במחוז הדרום.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ה, 15 יולי 2025, בהעדר
הצדדים.